

заплашвалъ близъкъ гладъ. Но Цезарь не изгубилъ мъжество то си: войны тѣ му повечѣто были калены въ свирѣпы тѣ боѣве, привыкнѣли къмъ сички тѣ трудности на походы; а при туй у Цезаря са нахождали шесть когоры отъ спомагателны германски войны, които не зная ни дѣхове, ни благовоинны мази, до като Помбеева та войска състояла изъ благородны господиновцы, доста изнѣжены.

Помпея придумали да нападне вторый пѣтъ на Цезаря — и въ 48-та г. до Р. Х., станѣла при *Фарсала* въ *Ѳессалія* рѣшителна та битва, въ която Цезарь, съ помощъ та на германски тѣ когорты, одържалъ блистателна побѣда. Той повелѣлъ на войны тѣ си да сѣкѣтъ право въ прекрасны тѣ бѣлы лица знатны тѣ господиновцы, за да имъ докарать повече страхъ. Тѣй са и случило. Сички тѣ са обрнѣли на неударжимъ бѣгъ, — Помпей, който си смѣташе побѣдата за върна, былъ тѣй разстроенъ, щото не могълъ доро да распореди отстъпванье то. Сичка та Помпеева преписка испаднѣла въ Цезаревы тѣ рѣцѣ; но великодушный тѣ побѣдитель не считалъ за себеси достойно да узнае имена та и неприатели тѣ си и повелѣлъ да изгорѣтъ сички тѣ писма. На най знатны тѣ отъ плѣнены тѣ той върнѣлъ свобода та.

Съ немнозина привърженцы, Помпей побѣгнѣлъ на долу къмъ приморіе то и сѣднѣлъ на корабъ. Въ страха си той не знаялъ кѣдѣ да отиде: най послѣ са рѣшилъ да са управи въ Египетъ, дѣто, во време то на война та въ Азія, той былъ доставилъ престола на баща та на господствующія сега царь въ Египетъ.... Като са научилъ за идванье то му, тринайсетъ-годишній тѣ царь са смутилъ много, защото са боялъ отъ Цезаря. Той са посвѣтовалъ съ министри тѣ си що да стори, и министри тѣ му предложили, за най върно средство, — да умъртви Помпея. Когато египетска та лодка са приближила до Помпеева корабъ, той горестно са простилъ съ върна та си супруга, Корнелія, съ дѣца та си и приятели тѣ си. А като видѣлъ начумерены тѣ лица на прово-